

голямо изкуство херувимската песен и разполагал богомолците да бждат по-щедри в даряванията си. И тжй, хората знаели: пее ли хаджи Василий, и приглася ли го послушника му в някоя цжрква (градска или селска), през деня да приготвят своята милостиня, защото ще бждат споходени от светогорския настоятел. Хаджи Василий пращал от сжбраните пари на своя манастир, но и себе си не забравял; затова можал два пжти да иде на Божи гроб (Иерусалим).

Ржководителя и наставника на Василя Иванов Гинин архимандрит хаджи Василий, бил слабоек човек, израсжл и вжзпитан в светогорските манастири при слаба наука и строг калугерски режим. Неговия поглед вжрху нещата бил сжвсем ограничен, та и на малкия буден и любопитен юноша едва ли е можал нещо хубаво да предаде. Най-пжрво той го употребявал просто като слуга, без да му плаща нищо, а за отплата смятал, че може да го приготви за калугер и духовник, като себе си. Едничкото ценно нещо, което му предал, то било хубавото цжрковно пение. Хаджи Василий бил гласовит певец, па и послушника му не падал по-долу, а това много го радвало, защото вжв време на богослужението пението на двамата затрогвало джлбоко сжрцата на богомолците, от които се слушали хвалби и почуди.

Общото образование, което послушника получил вжв взаимната школа, било слабо. Защо архимандрита не е дал сестриника си в бжлгаро-